

Η κάμπια που δεν έγινε ποτέ πεταλούδα

Μια μέρα ένα μικρό άνοιγμα εμφανίστηκε στο κουκούλι μιας πεταλούδας. Ένας άνθρωπος καθόταν και παρακολουθούσε την πεταλούδα για ώρες καθώς πάλευε να περάσει το σώμα της μέσα από την μικρή σχισμή. Κάποια στιγμή φάνηκε σαν να είχε σταματήσει κάθε προσπάθεια. Έμοιαζε σαν να είχε προχωρήσει όσο μπορούσε και δεν είχε τη δύναμη να πάει παραπέρα.

Τότε ο άνθρωπος αποφάσισε να βοηθήσει την πεταλούδα. Άνοιξε λίγο περισσότερο τη σχισμή στο κουκούλι. Η πεταλούδα τότε ξεπρόβαλε εύκολα, αλλά είχε μαραμένο σώμα και ζαρωμένα φτερά. Ο άνθρωπος συνέχισε να την παρακολουθεί γιατί περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή τα φτερά θα άνοιγαν και θα μεγάλωναν, ότι θα γίνονταν γερά και θα ήταν ικανά να στηρίξουν το σώμα της πεταλούδας. Η πεταλούδα όμως πέρασε τη ζωή της περιφερόμενη αργά και δύσκολα με το σώμα της μαραμένο και τα φτερά της ζαρωμένα. Ποτέ δεν μπόρεσε να πετάξει κανονικά.

Αυτός ο άνθρωπος δεν μπόρεσε να κατανοήσει ότι ο περιορισμός του κουκουλιού και ο αγώνας που χρειαζόταν να κάνει η πεταλούδα ήταν ο μόνος τρόπος για να πάνε τα υγρά από το σώμα της προς τα φτερά της, έτσι ώστε να είναι έτοιμη να πετάξει μόλις κατάφερνε να απελευθερωθεί από το κουκούλι. Με την “καλή του θέληση” και την προθυμία του να βοηθήσει, παραβίασε τους ρυθμούς της φύσης και της πεταλούδας.

Μ η ν ύ μ α τ α :

Ο αγώνας είναι συνυφασμένος με τη ζωή.

Οι δυσκολίες μπορούν να μας παραλύσουν, το ίδιο και η έλλειψή τους.

Ο αγώνας και οι δυσκολίες δεν είναι απαραίτητα να συνδέονται με μιζέρια και δυστυχία, αλλά με μάθηση, ευχαρίστηση και επιτυχία.

Σέβομαι τους ρυθμούς του άλλου και δεν τους παραβιάζω.